

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 115/2021
24.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Слободан Николић, адвокат из ..., против туженог Завода за јавно здравље „Врање“ из Враћа, ради исплате солидарне помоћи, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 51/20 од 09.09.2020. године, у седници одржаној 24.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 51/20 од 09.09.2020. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П1 322/19 од 28.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име солидарне помоћи због болести, исплати износ од 76.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 28.08.2018. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 38.380,71 динар, са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 51/20 од 09.09.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати солидарну помоћ у износу од 76.000,00 динара, са законском затезном каматом од 28.08.2018. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 7.410,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиља, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 403. и 404. ЗПП.

С обзиром да је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код туженог и дана 05.06.2018. године, поднела је захтев за исплату солидарне помоћи због тешке болести и приложила документацију о свом здравственом стању. Тужени је решењем од 03.07.2018. године одбио њен захтев због недостатка финансијских средстава. Тужила је захтев поднела, јер је услед тешке болести оперисана у ЗЦ Врање, након чега су јој се због измене живота и исхране увећали и трошкови, па сматра да јој према колективном уговору припада право на солидарну помоћ због наведене ситуације.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да тужила има право на исплату солидарне помоћи и то у висини како је определила својим захтевом у складу са одредбом члана 107. став 1, 2. и 3. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач РС.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку одбијањем тужбеног захтева, налазећи да је тужила била у обавези да тужбом за исплату новчаног потраживања захтева и поништај решења од 03.07.2018. године, којим је тужени одбио њен захтев за исплату солидарне помоћи. Како је тужбом тужила тражила само исплату солидарне помоћи, без захтева за утврђење незаконитости решења којим је одбијен њен захтев у поступку код туженог, другостепени суд је одбио захтев тужиле за исплату новчаног потраживања по основу солидарне помоћи и закључио да ова исплата зависи од оцене законитости наведеног решења туженог, у смислу одредбе члана 194. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да се став другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев тужиле само из разлога што тужбом није обухватила и решење туженог од 03.07.2018. године, којим је њен захтев за исплату солидарне помоћи одбијен. Међутим, по оцени Врховног касационог суда чињеница да тужила није водила спор за оцену законитости наведеног решења не може бити од значаја, с обзиром да се у конкретном случају захтев тужиле односи на новчано потраживање. Према одредби члана 164 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), послодавац одговара за штету, ако незаконитом одлуком повреди право запосленог. Материјална штета се, осим случаја повреде на раду или професионалног обољења, углавном односи на изгубљену зараду или друга новчана примања која му припадају по закону, општем акту послодавца или уговору о раду. Захтев за исплату тог новчаног потраживања се подноси послодавцу, али одлука о том захтеву, није услов за остварење права на судску заштиту. Спор о материјалној одговорности послодавца има карактеристике спора пуне јурисдикције, у коме суд не испитује законитост одлуке послодавца, већ одлучује о самом праву запосленог на исплату одређеног новчаног примања. Решење послодавца, којим он не признаје право запосленом, нема утицаја на одлуку у поступку, те није ни услов за остварење судске заштите за исплату новчаног потраживања по основу радног односа.

Како због погрешне примене материјалног права, нису оцењени наводи жалбе туженог везано за право на исплату наведеног потраживања (на име солидарне помоћи)

и висину тог потраживања, у смислу члана 120. Закона о раду и члана 107. Посебног колективног уговора за здравствене установе, то је другостепена пресуда укинута применом одредбе члана 416. став 2. ЗПП и одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић